

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1136/2016
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Ћетојевић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Велимир Лекић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 274/16 од 18.02.2016. године, у седници одржаној 08.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 274/16 од 18.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 111/15 од 02.12.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је поништено решење о престанку радног односа тужиоца од 27.01.2015. године; ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати осам зарада које је остварио код туженог што укупно износи 321.484,80 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате; ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 100.300,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 274/16 од 18.02.2016. године одбијена жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Старој Пазови П1 111/15 од 02.12.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о раду на неодређено време за обављање послова Приликом закључивања уговора о раду, запослени су потписивали више докумената за која им је речено да су у вези пријема у радни однос. Тужилац је 26.12.2014. године обавештен да је директор туженог донео одлуку о упућивању запослених у производњи и магационера на колективни годишњи одмор од 03.01.2015. године до 27.01.2015. године. Када се по истеку годишњег одмора тужилац вратио на посао саопштено му је да је добио отказ уговора о раду као технолошки вишак и да ће решење о томе добити накнадно. Инспектор рада, поступајући по захтеву запослених за инспекцијски надзор, констатовао је 05.02.2015. године да је запосленима радни однос престао на основу њихових изјава о отказу – раскиду уговора о раду. Изјаве о отказу уговора о раду сачињене су тако што је основни текст откуцан са остављеним празним простором за дан престанка радног односа, а потом су ови подаци накнадно уписани. Тужилац је после инспекцијске контроле позван код туженог ради потписивања решења о отказу уговора о раду када му је саопштено да му се отказ уручује на основу његовог захтева – писмене изјаве о отказу уговора о раду од 27.01.2015. године. Тужилац није сачинио изјаву о отказу уговора о раду од 27.01.2015. године, нити је желео да му радни однос престане.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужиоцу незаконито престао радни однос, те је обавезан тужени да тужиоцу због тога накнади штету.

По оцени Врховног касационог суда, уколико је тужилац потписао изјаву о престанку радног односа при његовом заснивању, ову изјаву тужени послодавац не може да користи без изричите сагласности запосленог. У конкретном случају, тужени послодавац је употребио ову изјаву тако што је накнадно уписао датум престанка радног односа и датум и место давања изјаве, тако да ова изјава не може да производи правно дејство јер тужилац није желео да му радни однос престане. У случају престанка радног односа отказом од стране запосленог потребно је да буду испуњени услови прописани чланом 178. Закона о раду, да отказ уговора о раду запослени доставља послодавцу у писаном облику, најмање 15 дана пре дана који је запослени навео као дан престанка радног односа, што значи да изјава о отказу мора да буде строго формална имајући у виду последице на радно-правни статус запосленог. Обзиром да запослени није отказао уговор о раду, побијано решење које

је донето на основу унапред потписане изјаве о престанку радног односа је незаконито, те нису били испуњени услови за престанак радног односа прописани чланом 175. тачка 4. Закона о раду. Имајући у виду да је тужиоцу незаконито престао радни однос, а да није захтевао да се врати на рад, правилно су нижестепени судови на основу члана 191. став 4. Закона о раду обавезали туженог послодавца да тужиоцу исплати накнаду штете у висини осам зарада, које би тужилац остварио код туженог да ради.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић